

Arrest

nr. 110 384 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent minderjarig en u verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U verklaart dat u heel uw leven heeft gewoond in het dorp Bibi Mahro, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U bent een etnische Pashtoun. Uw vader werkte voor de Afghaanse autoriteiten. U weet niet wat hij er deed.

Een à twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ontving uw vader een dreigbrief van de taliban. U had toen uw jaarlijkse schoolexamens. De taliban wilden dat uw vader stopte met zijn werk voor de overheid en ze wilden dat hij voor de taliban zou werken. Hij zou er goed voor betaald worden.

Ook wilden de taliban dat u hen zou vervoegen. Ze wilden u opleiden om een zelfmoordaanslag te plegen. Uw vader ging hier niet op in.

Twee dagen na het ontvangen van de dreigbrief keerde uw vader 's avonds niet terug van de moskee. U vermoedt dat hij door de taliban werd meegenomen en gedood. Hierna besloot uw moeder u met behulp van uw oom, haar broer, naar het buitenland te sturen. Tot uw vertrek verbleef u in het huis van uw oom.

Na uw vertrek uit Afghanistan hebben taliban in uw dorp aan uw familie gevraagd waar u zich bevindt. In geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden meegenomen door de taliban die u zullen trainen om een zelfmoordaanslag te plegen.

U legt volgende documenten neer: uw taskara (identiteitsdocument) en 11 foto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u effectief in het dorp Bibi Mahro, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar gewoond heeft en er aldus van afkomstig bent.

De geloofwaardigheid van uw herkomst uit het dorp Bibi Mahro wordt allereerst aangetast door verschillende essentiële onwetendheden. Zo stelt u dat er in uw dorp geen kanaal is, doch enkel een natuurlijke stroom en ontkent u dat er enige constructiewerken in uw dorp hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 4). Ook verklaart u dat er geen kanaal in de buurt van uw dorp is (CGVS, p. 8). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Bibi Mahro in 2009 en in 2010 een kanaal werd gebouwd. Gezien uit de informatie blijkt dat de aanleg hiervan verschillende maanden duurde en dat het kanaal 4 kilometer lang is, is uw volledige onwetendheid van dit kanaal in uw dorp niet plausibel in het kader van uw bewering van Bibi Mahro afkomstig te zijn. Ook kunt u niet eens bij benadering aangeven hoeveel huizen er in het dorp zijn (CGVS, p. 4). Daarnaast stelt u dat er zeer vaak - volgens u dagelijks - dorpelingen werden ontvoerd door de taliban (CGVS, p. 7). Echter, kunt geen enkele naam van een dorpeling geven die werd gekidnapt (CGVS, p. 7). Bovenstaande onwetendheden betreffen zaken waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat een persoon afkomstig uit het dorp Bibi Mahro zou moeten weten.

Daarenboven is het zeer bevreemdend dat u in staat bent om 11 van de 12 maanden die worden gebruikt in de Afgaanse kalender, zeer snel op te sommen, doch dat u niet kunt vertellen in welke drie maanden u schoolvakantie had, noch welke de zomer- en de wintermaanden zijn (CGVS, p. 8). Ook moet worden opgemerkt dat u stelt dat u uit Afghanistan vertrokken bent in het warme seizoen en dat u een week of een maand voor uw vertrek deelgenomen heeft aan de jaarlijkse schoolexamens (CGVS, p. 6 & 10). Dit impliceert dat de examens tegen het einde van de lente of in de zomer werden afgenomen. Echter, deze vaststelling komt niet overeen met uw verklaring als zou de schoolvakantie na de jaarlijkse examens in de laatste drie maanden van het jaar vallen (CGVS, p. 8). Immers, deze laatste verklaring houdt in dat het in de maanden Jedi, Dalwa en Hut vakantie is, hetgeen volgens onze informatie overeenkomt met de wintermaanden december, januari en februari (zie administratief dossier).

Eveneens moet worden vastgesteld dat u in uw verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die op 28 november 2011 werd afgenomen, beweert de naam van uw schooldirecteur niet te kennen (verklaring DVZ), terwijl u voor het CGVS zowel de naam van uw leerkracht als van uw schooldirecteur geeft (CGVS, p. 6). Het is uiterst opmerkelijk dat u bij de afname van uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken de naam van uw schooldirecteur niet kent en anderhalf jaar later wel.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bij het indienen van uw asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties op 12 augustus 2011 verklaart geboren te zijn in de stad Jalalabad, terwijl u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 november 2011 verklaart te zijn geboren in Bibi Mahro (inschrijvingsformulier; vragenlijst CGVS, punt 2 & verklaring DVZ, punt 5).

Verdere bevestiging van de vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende uw verklaarde herkomst wordt gevonden in de door u neergelegde foto's waarmee u wilt aantonen dat u in Bibi Mahro heeft verbleven (CGVS, p. 9). Verschillende foto's zijn namelijk duidelijk gemanipuleerd. Meer bepaald is uw familie op vier foto's op exact dezelfde manier afgebeeld (zie foto's a, b, c en j). Zo nemen uw vijf familieleden op al deze foto's precies dezelfde pose aan, hebben ze iedere keer dezelfde gelaatsuitdrukking, staan ze steeds op dezelfde manier ten opzichte van elkaar en zijn ze op dezelfde wijze belicht. Door deze fraude is het ook voor wat betreft de andere, voor herkomstbepaling relevante, foto's niet langer mogelijk om aan de authenticiteit geloof te hechten.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw herkomst uit Chaparhar. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat zich in die regio afspeelt.

De door u neergelegde taskara kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Dergelijk document kan uw asielrelaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Gezien bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheden omtrent uw herkomst en de bewuste manipulatie van verscheidene foto's kunnen ook de overige door u neergelegde foto's uw verklaarde herkomst geenszins aantonen.

Gezien noch uw herkomst noch uw asielrelaas zijn aannemelijk gemaakt kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of de regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het Commissariaat-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft op sommige vragen omtrent zijn regio niet kunnen antwoorden, maar dit is te wijten aan de jeugdige leeftijd van verzoeker. Met betrekking tot de rekrutering van de taliban verwijst verzoeker naar een rapport van de European Asylum Support Office van juli 2012. Verzoeker stelt wat betreft de veiligheidssituatie in Nangarhar, dat heel de provincie Nangarhar in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker citeert in deze het ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in 2010-2011 het meest gewelddadige jaar was sinds de val van de taliban in termen van veiligheidsincidenten en aantallen burgerslachtoffers. Verzoeker merkt nog op dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker verwijst en citeert het ambtsbericht van augustus 2011. Verzoeker citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Artikel 3 EVRM bepaalt nog dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het EHRM heeft volgens verzoeker reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat ze tot de bedoelde groep behoort. Het Commissariaat-generaal moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd hiermee volgens verzoeker geen rekening gehouden.

Ter terechtzitting legt verzoeker een bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen neer omtrent de nieuwe richtlijnen van UNHCR over Afghanistan en drie persartikelen inzake het terugsturen van Afghanen naar Afghanistan en inzake de veiligheid in Kabul.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE en artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.4. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn

beslissingen baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) verzoeker zijn afkomst uit het dorp Bibi Mahro in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt door verschillende essentiële onwetendheden omtrent dit dorp, zoals de aanleg van een kanaal, het aantal huizen of een dorpeling die werd gekidnapt; (ii) verzoeker niet kan vertellen in welke maanden hij schoolvakantie had, noch welke de zomer- en wintermaanden zijn, hoewel hij in staat is elf van de twaalf maanden van de Afghaanse kalender op te sommen; (iii) het opmerkelijk is dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de naam van zijn schooldirecteur niet te kennen, terwijl hij anderhalf jaar later voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel de naam van zijn leerkracht en directeur kan geven; (iv) verzoeker bij zijn asielaanvraag op 12 augustus 2011 verklaarde te zijn geboren in de stad Jalalabad, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 november 2011 verklaart te zijn geboren in Bibi Mahro; (v) de door verzoeker neergelegde foto's waarmee hij wil aantonen dat hij in Bibi Mahro heeft verbleven een duidelijk gemanipuleerd karakter vertonen; (vi) doordat geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van verzoeker uit Chaparhar evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat zich in deze regio afspeelt; (vii) verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of zijn regio van herkomst, waardoor het onmogelijk is een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van verzoeker.

2.6. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij op sommige vragen omtrent zijn regio niet heeft kunnen antwoorden door zijn jeugdige leeftijd, stelt de Raad vast dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld zoals o.m. het bestaan van een kanaal in zijn dorp, de schoolvakantie en de schooldirecteur. Daarnaast merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 13 maart 2013 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begreep. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier. De algemene informatie omtrent rekruteringen door de taliban waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar verwijst is, gelet op het feit dat verzoeker er niet in slaagt zijn afkomst aannemelijk te maken, niet dienstig. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker de concrete motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat. Al de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

2.7. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker zijn beweerde herkomst uit het dorp Bibi Mahro in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, in Afghanistan niet aannemelijk. Aangezien aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag.

2.8. Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de provincie Nangarhar een uiterst gevaarlijke provincie is, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en specifiek deze in het oosten van Afghanistan en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 betreffende de situatie in de verschillende windstreken van Afghanistan waarbij aanslagen in Jalalabad en Kandahar worden aangehaald, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.9. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Vooreerst is er nergens sprake van een gedwongen repatriëring. Tevens werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke afkomst.

Aangezien verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke afkomst zijn de ter terechtzitting neergelegde documenten, zijnde een bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen omtrent de nieuwe richtlijnen van UNHCR over Afghanistan en drie persartikelen inzake het terugsturen van Afghanen naar Afghanistan en inzake de veiligheid in Kabul, niet dienstig.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF